

Men ud over, at disse instanser behandler de forskellige rapporter osv. om bevillingsadministrationen, bliver tingene sendt til fornyet behandling i Folketingets Finansudvalg og efterfølgende i Folketinget. Det vil altså sige, at hele Folketinget – ikke kun regeringen, ikke kun administrationen, men alle ned til det enkelte folketingsmedlem – har fuld indsigt i, hvad der foregår, og fri adgang til at rejse enhver sag.

Lige præcis adgangen til at rejse sager er noget, der ofte bliver udnyttet i Folketinget, og på det punkt er vi for alvor et parlament, der adskiller sig fra mange andre. Der er ikke ret mange andre steder, man har fri adgang til at drage ministrene til ansvar gennem mundtlige og skriftlige spørgsmål eller gennem forespørgselsdebatter som den, vi har i dag, og man kan endda oven i købet stille en mistillidsdagsorden til en minister, hvis man mener, der ikke er handlet rigtigt i en konkret sag.

Man hvad vigtigere er: Pressen har fuld indsigt i behandlingen af alt dette, og det betyder, at offentligheden også får indsigt i, hvad der foregår. Netop samspillet mellem oppositionen og pressen er jo ofte anledning til, at sager rejses politisk, og at offentligheden får kendskab til, hvad der foregår.

Det hænder efter vores opfattelse alt for tit, men det hænder altså, at der kommer sager frem, hvor det viser sig, at der enten administrativt eller politisk er begået fejl. De administrative fejl kan ofte bestå i, at man ikke har informeret på tilfredsstillende måde eller ikke har haft bevillingsadministrationen i orden, hvorimod de politiske fejl er af en lidt anden karakter. I nyere tid er det værste eksempel nok, da Udenrigsministeriet i ren og skær euforisk begejstring over, at Muren var faldet, og at der opstod nye, spændende demokratier i Øst-europa, ønskede at oprette repræsentationer alle steder. Man ønskede at være med til at skrive verdenshistorie, men man glemte at lægge vejen forbi Folketinget og bede om de 80 mio. kr., projektet kostede.

Konsekvensen var, at sagen blev meget grundigt undersøgt i Folketinget og i Folketingets Finansudvalg. Ministeren fik en næse, og bevillingsadministrationen i Udenrigsministeriet blev lagt om. Jeg mener derfor, at vi kan være tilfredse med hele administrationen af tingene, kontrollen og den måde, tingene revideres på.

Det element, der så til gengæld mangler efter Fremskridtspartiets opfattelse, er konsekvensen.

Når det bliver konstateret, at en minister har begået politiske fejl som f.eks. i forbindelse med administrationen af Udenrigsministeriets bevillinger, bør man overveje, om den minister skal fortsætte, om forseelsen er så alvorlig, at det bør få politiske konsekvenser for vedkommende. Det er sket i andre sager.

En skatteminister måtte gå af, fordi man havde haft en såkaldt kreativ bogføring, hvor man ikke havde bogført edb-udgifter og andet på det korrekte finansår. Så det sker altså, at den politiske ledelse – i dette tilfælde personificeret i ministeren – kan blive stillet til ansvar i Folketinget, og at den ledende statsminister kan være nødsaget til at finde en anden minister til det pågældende område.

Tilbage er der så embedsværket, og dér er det jo desværre sådan i det danske system, at hvis en embedsmand laver en lille fejl, har det den konsekvens, at vedkommende måske ikke bliver forfremmet så hurtigt som kollegaerne. Hvis vedkommende laver en stor fejl, så kan det have den konsekvens, at vedkommende får en næse, og hvis man laver en rigtig stor fejl, så bliver man forfremmet, for så er man i den situation, at den pågældende afdeling ikke længere ønsker at have vedkommende.

Ofte er overenskomster eller tjenestemandregler til hinder for, at man simpelt hen kan afskedige en uduelig medarbejder. I stedet for forfremmer man sig så ud af problemerne, og det synes vi ikke er tilfredsstillende.

I det private erhvervsliv er det sådan, at for de medarbejdere, som er årsag til fejladministration, til, at der er blevet begået store fejl, som i dette tilfælde med statens økonomi ofte kan være i millionklassen, får det den konsekvens, at vedkommende må ud og finde sig et andet arbejde. Man ønsker ikke, at ansættelsesforholdet skal fortsætte.

Vi synes, det er alt for sjældent, at den konsekvens bliver draget, når det drejer sig om staten og den offentlige sektor, ikke fordi man skal rende rundt og fyre medarbejdere på må og få, men fordi det skal have den præventive virkning, at andre medarbejdere i deres daglige arbejde er langt mere påpasselige med at sørge for, at de bevillingsregler, der findes, bliver overholdt, og derudover også, fordi det over for de medarbejdere, der hver dag passer deres arbejde til punkt og prikke og ikke begår fejl, er stærkt demoraliserende, at det for den kollega, der ved sløset omgang med bevillingsreglerne går hen og begår fejl, fejl, som måske bliver hæf-